

JUANJO PUIGCORBÉ

«La Vegueria de Barcelona serà el nostre Nova York»

L'actor Juanjo Puigcorbé (Barcelona, 1955) és ara el diputat delegat de Cultura de la Diputació de Barcelona. Explica quins són els projectes per a la demarcació, però també quina hauria de ser l'ambició cultural –i científica– d'una Catalunya independent.

*Entrevista d'Àlex Milian
Fotografies de Jordi Play*

Entre la Generalitat, l'Ajuntament i l'Estat, quina ha de ser la política cultural de la Diputació?

—Els clients de la Diputació són els municipis. Per tant, nosaltres atenem als municipis i tot el que ha de succeir entre ells a la demarcació de Barcelona, que és la més poblada i la més potent. El futur de les diputacions no sabem quin serà. En tot cas, actualment són estructures d'Estat i després serà necessària també una estructura supramunicipal per a un país que probablement estarà endreçat en vegueries.

—I com hauria de ser la futura Vegueria de Barcelona?

—La Vegueria de Barcelona en si es pot comparar molt bé amb la ciutat de Nova York. Manhattan i Barcelona tenen unes dimensions semblants, tot i que Barcelona sigui una mica més gran. Brooklyn és el Baix Llobregat. Staten Island seria el Prat i els voltants. Els vallesans són Queens, amb unes semblances importantíssimes. I el Bronx seria Santa Coloma, Badalona, Montcada, etc.

—Aquests municipis potser us diran que no els agrada ser el Bronx...

—No, no. És que el Bronx té mala fama però...

—Ja no és el que era.

—No, no, ni de lluny. I després Long Island és el Maresme.

—No és una illa, però és ben allargat.

—La ciutat de Nova York té cinc milions d'habitants; la Vegueria de Barcelona en tindrà 5 milions i escaig. Per tant, estem parlant d'un Nova York del sud d'Europa importantíssim, amb un front marítim importantíssim, amb unes carenes semblants a les que tenen San Francisco o Los Angeles, i a més a més tenim unes dimensions una mica més petites que Nova York. Ja fa temps que es diu que l'Hospitalet és el Brooklyn de Barcelona –l'últim dia ho deia la mateixa alcaldessa de l'Hospitalet, Núria Marín, en una conferència. Per tant, jo crec que ja hem de començar a parlar de la Barcelona real, que és més gran que la Barcelona metropolitana –que jo entenc que s'ha quedat petita– i que correspondria amb la Vegueria de Barcelona. Això

és el nostre Nova York. És que és una ciutat envejable.

—Això és el que somia Juanjo Puigcorbé per a la futura Vegueria de Barcelona?

—Sí. La Diputació de Barcelona, o Vegueria –que tindrà un altre nom i es dirà com es digui–, seria aquesta àrea metropolitana crescuda, que seria la real. Si penseu en uns trens de rodalia normals –perquè patim una infradotació de Rodalies–, Granollers et queda a 25 minuts de Barcelona.

—Només que Rodalies funcionés com cal...

—Només que Rodalies funcionés, tindríem aquesta Gran Barcelona, que es convertiria en un fet real. Això no vol dir que cadascú no tingui el seu ajuntament, com ho té la ciutat de Nova York. O amb alcaldies de districte, com hi ha a Barcelona.

—I com faria la política cultural d'aquesta Gran Barcelona?

—Ara hi ha una gestió cultural important perquè tenim una societat civil molt engrescada i emprenedora. Tenim molts equipaments disposats en aques-

tes ciutats de primer ordre. Tenim teatres –com el de Mataró, el de Terrassa, el de Sant Cugat, el de Manresa o el de Vic– que estan fent programacions estables i interessantíssimes, amb el suport de la Diputació i de la Generalitat. Però hem anat més enllà: l'Escola de Cine per excel·lència, l'ESCAC, és a Terrassa; el festival de Jazz de Terrassa té lloc també en aquest Queens de Barcelona... El Sonar, els salons del Còmic i del Manga són a l'Hospitalet... Ja hi comença a haver una ocupació cultural de tota l'Àrea Metropolitana i més enllà. I al voltant un territori magnífic: a 150 km de Barcelona tens tots els paisatges possibles. Geogràficament tenim unes condicions envejables i les hem d'aprofitar: des d'un front pirinenc amb altituds de fins a 3.480 m. fins a un delta. Un territori meravellós que hem de saber distribuir i aprofitar. La distribució té problemes. Hi ha barris més depauperats que uns altres; poblacions més afavorides que unes altres: poblacions que no han tingut accés a la cultura i el que han de fer els ajuntaments, les diputacions i la Generalitat és intentar que arribi la cultura arreu,

no només de territori; també a totes les butxaques. I els municipis petits, en els quals parem molta atenció perquè són els que més ens necessiten. Ells no poden assumir tot el que han de fer.

—La qüestió, en un futur, serà si té sentit duplicar administracions i continuar amb vegueries i consells comarcals.

—Quan et ve, per exemple, un festival de cinema que es vol implantar, nosaltres demanem sempre que tingui presència a les dotze comarques, que es tingui en compte la població... Encara que sigui més car, fem arribar els nous projectes a totes les comarques. Sempre estem modificant els projectes que ens porten perquè arribin a les comarques que no en tenen. Malgrat això, amb més diners encara fariem moltes coses.

—La Diputació no és la institució menys ofegada econòmicament?

—Tothom diu que la Diputació té molts diners, però és una llegenda urbana. La Diputació té diners –perquè en té, dels impostos– però sobretot el que té és *cash*, líquid, i això permet pagar puntualment a proveïdors. La Generalitat veu

com els diners dels impostos se'n van i després tornen minvats. Però a nivell absolut nosaltres tenim deu o quinze vegades menys pressupost per a Cultura que el Departament de Cultura.

—Tot i això tenen una xarxa de museus a més de 52 municipis.

—Sí, 67 museus en la Xarxa de Museus Locals. Treballem amb ells en coordinació, restauració i els ajudem a fer itineraris d'exposicions. Però també biblioteques, arxius, ateneus i coses noves, que estaven poc implantades...

—Quines?

—Per exemple, l'audiovisual. Jo l'he fet créixer; col·laborem amb l'Acadèmia de Música i la de Cinema; farem el Cicle Gaudí; farem –juntament amb la Generalitat– el cicle *cinema.cat* –un programa, igual que funcionava el *teatre.cat* d'arts escèniques i música–; encetarem uns programes socials conjunts amb Benestar Social: un programa de cultura inclusiva on posem moltes coses, Pallapupes, la Mirada Tàctil, etc. I jo he encetat, i n'estic molt satisfet, un programa de ciència. Cultura i ciència són dues coses que han d'estar unides i nosaltres, →

→ Catalunya, crec que ens hem d'apuntalar en un àmbit en el qual crec que serem capdavanters.

—**Com ho pensen fer?**

—Hem fet estudis de com s'hauria d'orientar tot el teixit científic de la demarcació. Intentem gravar conferències punteres per penjar-les a la web i que la gent les tingui. Volem crear plataformes de connexió ciutadana, com ara Interacció –que agrupa gestors culturals– però en temes de ciència: l'anomenem provisionalment Barcelona Science Corner. A més, volem crear la Setmana Internacional de la Ciència i el Pensament de Barcelona. Ara estem fent estudis per després procurar que hi entrin l'Ajuntament, l'Àrea Metropolitana, la Generalitat i, lògicament, Fira de Barcelona i totes les empreses científiques que hi ha aquí. Perquè pensem que Barcelona serà un dels pols científics més importants d'Europa. Això és el que implementarem de nou en aquest mandat. Tan de bo el paranimf que s'està arreglant aquí (Escola Industrial) es destini també a conferències científiques.

—**Aquest interès per la ciència és una passió de Juanjo Puigcorbé?**

—Sí. Tot això és perquè jo vaig estudiar ciència i filosofia: ciències físiques dos anys; filosofia, tres, i després tres anys de teatre. Vull dir que no m'és aliè. I també tenim un projecte cultural per a Catalunya. Evidentment creiem que l'IVA del 21 per cent ha estat un càstig brutal que ens ha fet molt, molt de mal. En al-

guns punts, fins i tot un dany irreparable. L'IVA baixarà però també pensem que ha de créixer així mateix el percentatge del PIB que s'hi destina. La carta als reis és que fos el 2,5%. Si fos el 2,1 o 2,2%...

—**Ara està parlant de la política cultural en una república catalana?**

—Sí, sí, de la República catalana. El 2,1% estaria bé. I la ciència i la cultura sumades, un 3%. Amb això segur que Catalunya agafaria una embranzida enormement gran i això els que ens cal. També hem de reordenar tot l'espai

«La República catalana hauria de dedicar un 2,1% del PIB a Cultura. Entre cultura i ciència, un 3% faria agafar molta embranzida a Catalunya»

audiovisual perquè jo sóc partidari que Catalunya tingui una cadena en ARTE catalana. Perquè seria la nostra manera d'introduir tots els nostres productes –*Tv movies* i tot això– a Europa. Seria la nostra FORÇA europea. En ARTE respecta totalment les llengües originals i després pots escollir subtítols: alemany, francès, anglès i castellà. Hem d'establir fortes relacions amb Europa –això és tautològic– però també amb Llatinoamèrica, perquè nosaltres tenim dos idiomes i els hem d'aprofitar els dos. Els japonesos van tenir la desgràcia de no tenir un idioma universal i es van dedicar a fer els magnetoscopis, les màquines de fotografia, és a dir, el

continent. Nosaltres podem fer continent i contingut, perquè tenim dues llengües –una de minoritària i una de majoritària– i això ho hem d'aprofitar. I esperem que, d'aquí a un temps, en tinguem tres o quatre. De fet el nostre territori no és suficient per a la quantitat de talent que hi ha aquí. Per tant, hem de començar a exportar i importar talent.

—**Quina és la principal mancança en política cultural?**

—Una llei de mecenatge, perquè així la societat civil es posaria al servei de la cultura i seria productora de cultura indirectament. A França hi ha moltes modalitats i la classe mitjana està influïnt molt en la cultura francesa. Perquè desgrava, no només a les empreses i a les fundacions. Però el suport i l'oposició és transversal: hi ha grups d'esquerra que l'accepten i grups d'esquerra que no l'accepten; hi ha grups de dreta que l'accepten i grups de dreta que el rebutgen. És una qüestió de poder.

—**Des de l'escenari semblava més fàcil administrar els diners de la cultura?**

—No. A l'escenari un es despreocupa d'això, perquè si no, malament. Si el públic et veu amb ulls de Tio Gilito, malament. Tot i que hi ha anècdotes famoses: un director de teatre li demanava a una actriu famosíssima de Hollywood que actuava en la seva última obra: “Quan et mires la platea amb la mirada perduda, en aquella pausa, què penses?”. I ella contestava: “Compto la gent que ha vingut!”.

—**Qui era l'actriu?**

—La Lauren Bacall. Bromes a banda, els actors i els artistes en general estem vivint un moment molt delicat i molt tremend. Ens han destrossat el nostre espai. ●